

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.037/2021/5-II.

A Fővárosi Ítéltábla a név kamarai jogtanácsos által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek, a név1 ügyvéd cím6) által képviselt Alperes1 (alperes címe) alperes ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. december 11. napján meghozott 13.G.41.077/2020/15. számú ítélete ellen az alperes 16. sorszámú fellebbezése folytán – a 2021. április 28-án megtartott nyilvános tárgyaláson – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy az illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett 48.000 (negyvennyolcezer) forint eljárási illetéket fizesse meg az államnak, az adóhatóság felhívásában közölt módon és számlára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes 2017. augusztus 31. napjától 2020. december 11-ig, a cég törléséig volt a adós1 (a továbbiakban: adós) bejegyzett ügyvezetője. Az adós 2019. április 29-től állt felszámolás hatálya alatt.

[2] A törvényszék ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ennek következtében a hitelezők 1.168.364.757 forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 40.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 36.000 forint illetéket.

[3] Ítéletének indokolásában tényként rögzítette, az adós felszámolója a 2019. május 31. napján kelt levelében tájékoztatta a felperest, hogy a bejelentett hitelezői igényét nyilvántartásba vette. A felperes egyéb egyéb adókötelezettség teljesítésére irányuló ellenőrzéssel lezárt időszakot nem keletkeztető jogkövetési vizsgálatot rendelt el, majd ez alapján a 2019. november 4. napján felvett jegyzőkönyvben megállapította, hogy az adós felszámolást megelőző képviselője, az alperes nem tett eleget a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. §-ában foglalt iratátadási kötelezettségének.

[4] A felperes keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós társaság volt ügyvezetője, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta le, és ennek következtében a hitelezők 1.168.364.757 forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alperest – a felperes hitelezői igényével megegyező – 654.784.410 forint összegű vagyoni biztosíték nyújtására.

[5] Hivatkozott arra, hogy 2017. augusztus 31. napjától az alperes volt az adós társaság ügyvezetője, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját követően az alperes a vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, az adós társasággal szemben bejelentett és elfogadott hitelezői igénye 654.784.410 forint.

Állította, az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2015. december 31. napján már fennállt. Az adós vagyoni helyzetének alátámasztására a 2015., 2016. és 2017. évi mérlegek adatai alapján végzett számításokra hivatkozott. Álláspontja szerint megállapítható a mérlegekből, hogy az adós társaság mindvégig veszteségeket halmozott fel, mind a mérleg szerinti adózott eredmény, mind pedig a halmozott eredménytartalék értéke negatív volt, a veszteségek folyamatosan nőttek (2014. évben 2.403.000 forint, 2017. év végén 129.604.000 forint). Hivatkozott az adós cégmásolatára, mely szerint 2015. július 22. napján már egy végrehajtási eljárás volt folyamatban, annak megszűnésére 2015. augusztus 18. napján került sor, a felszámolási eljáráshoz vezető végrehajtási eljárást 2018. szeptember 11. napján rendelték el. Arra is hivatkozott, hogy az alperes nem tett eleget az iratátadási, vagyonátadási kötelezettségének. A Cstv. 31. § (1) bekezdés szerinti kötelezettségét megszegte, az irat és vagyonátadás elmulasztása esetén pedig a bizonyítási teher megfordul. Az alperes vagyonsökkenést okozó magatartása a felperesi álláspont szerint nem tényállási elem, a felperesnek elegendő a vezetőt terhelő mulasztást bizonyítania, a mulasztásnak pedig felróhatónak kell lennie.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[7] Vitatta, hogy a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdés alkalmazása tárgyában hivatkozott arra, hogy tényállási elem a vezető tisztviselő vonatkozásában a felróhatóság, mely az alperes esetében nem állapítható meg. A felperes által megvalósított revízió során az alperest nyilatkozattételre hívta fel a felperes, melynek az alperes eleget is tett. Állította, hogy az adós teljes iratanyaga a társaság tényleges tulajdonosánál, egyéb érdekelt¹nál található. A társaság tulajdonosa a egyéb érdekelt³ mely az osztrák egyéb érdekelt² tulajdonában áll, mely egyéb érdekelt¹ egyszemélyes társasága. Előadta, hogy közte és egyéb érdekelt¹ között megromlott a kapcsolat, és egyéb érdekelt¹ teljes mértékben kizárta a társaság működéséből, ekként a tulajdonos az adós társaság mindennapi működését ellehetetlenítette. A tulajdonos az alperessel minden kapcsolatot megszakított. Hivatkozott arra is, hogy 2017 októberében, majd november, december hónapban is kórházi kezelés alatt állt, mentális betegsége miatt. Ezalatt az időszak alatt, míg az alperes kezelés alatt állt, egyéb érdekelt¹ az összes iratot magához vette és elzárta az alperes elől. Előadta, hogy tudomása szerint a társaság tulajdonosa értékesítette a társaság tulajdonában álló gépeket (nagyértékű Volvo földmunkagépek), a bevételt a tulajdonos a saját osztrák bankszámlájára utaltatta át. Kijelentette, hogy minden alkalommal teljeskörűen együttműködött a felperessel, a felhívásnak eleget tett, a rendelkezésére álló valamennyi iratot átadta. A revízió során a felperesnél az összes meghallgatáson megjelent és nyilatkozatot tett, ezért az iratanyag átadása tekintetében nem tekinthető felróhatónak a magatartása. A társaság beszámolójának elkészítésével SZE és SZAné könyvelőket bízta meg, akik a beszámolót elkészítették, de a társaság tulajdonosa a megromlott kapcsolatra tekintettel azt nem hagyta jóvá. A Ptk. 3:109. § (2) bekezdése alapján a társaság legfőbb szervének hatáskörébe tartozik a számviteli törvény szerinti beszámoló jóváhagyása. Mivel a tulajdonos nem hagyta jóvá az ügyvezető által készített beszámolót, erre tekintettel nem tudta azt benyújtani, erről tájékoztatta a felszámolót is. Mindezek alapján az volt az álláspontja, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése vele szemben nem alkalmazható.

A Cstv. 33/A. § (9) bekezdése szerinti vagyoni biztosíték indokoltságát sem tartotta fennállónak, a felperes ez iránti kérelme elutasítását is kérte.

Az alperes okirati bizonyítékként benyújtotta a egyéb érdekelt⁴ egyszemélyes tulajdonos német nyelvű cégkivonatának hiteles magyar nyelvű példányát, valamint az alperesnek a egyéb érdekelt¹ részére 2018. május 28. napján küldött levelét, melyben az adós beszámolójának elfogadására szólítja fel a tulajdonost. Ezen túlmenően SZE és SZAné tanúk meghallgatását kérte.

[8] Álláspontja szerint minden alapot nélkülöz az a megállapítás, hogy 2015. december 31. napján az általa képviselt társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A mérlegadatokból jól láthatóan 2015. évtől kezdődően az adós rövid lejáratú kötelezettségei folyamatosan, jelentősen csökkentek, míg forgóeszköz állománya még 2017. évben is növekedést mutatott. Az adós a komplex beruházások támogatása a hátrányos helyzetű kistérségekben elnevezésű kiírás alapján 378.919.895 forint összegű Európai Unió támogatásban részesült, melynek előfeltétele volt az önerő megléte is. Előadta, a felperes semmilyen olyan momentumot nem jelölt meg, amely valószínűsítene az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzettel való fenyegetettségét. A felperes által megjelölt adatokból, a pályázat tényéből is megállapítható, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet legalább a felszámolási eljárás megindításáig nem állt fenn. A felszámolásra okot adó

NAV bírság egy ellenőrzés eredménye, nem arról volt szó, hogy az adós valamely ismert, tudott adótartozásának, adókötelezettségének nem tett eleget.

[9] Hangsúlyozta, hogy az adósnak nem volt olyan követelése, amelynek behajtását az alperes elmulasztotta volna, indokolatlan mértékű kockázatot nem vállalt, tartozást nem engedett el, más hitelezőt nem elégített ki, nem vállalt újabb kötelezettséget, s nem adott kölcsönt. Önmagában az, hogy a felperes felé fennálló tartozást nem egyenlítette ki, nem veszélyezteti a hitelezői érdekeket. E vonatkozásban hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.189/2017. eseti döntésében foglaltakra. Álláspontja szerint a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésben foglalt mentesülési feltételeknek maradéktalanul eleget tett, így felelőssége a hitelezői érdekek megghiúsulása okán nem állapítható meg. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésben foglalt kötelezettséget kizárólag felróhatóan lehet megsérteni, amely lényegi tényállási elem az alperes tekintetében hiányzik. Az alperes a meglévő vagyonról (ércdúsító) tájékoztatást adott, az értékesítésre is került a felszámolási eljárásban. A felszámoló a felszámolást lezáró jelentésében maga is arra hivatkozott, hogy az adós a felszámolás előtti három évben a kötelezettségeinek eleget tett. Az alperes a 2018. évi beszámoló közzétételi feladatát a betegsége, és a tulajdonossal megromlott kapcsolata miatt nem tudta teljesíteni, mely a mentesülésben foglaltakat támasztja alá.

[10] A törvényszék a Cstv. 33/A. § (1), (4) és (5) bekezdéseinek, valamint a 31. § (1) bekezdésének a felhívása után kifejtette, az alperes volt a vezető tisztségviselője az adós gazdasági társaságnak a felszámolási eljárás kezdő időpontjában (helyesen: a felszámolás kezdő időpontjában), így az alperest terhelte a vagyon- és iratátadási, tevékenységzáró mérleg átadási kötelezettség, melynek nem tett eleget. Az objektív körülményeket vizsgálva az alperes mulasztása egyértelműen megállapítható. Elvárható a gazdasági társaság vezető tisztségviselőjétől, hogy megfelelő szakmai ismeret birtokában vállalja el ezt a tevékenységet, a hitelt érdemlő adatokból meggyőződjön a társaság valós jövedelmi és vagyoni viszonyairól, felmérje a társaság valós anyagi és tárgyi eszközeit, amely felett a rendelkezési jogot gyakorolja. Az alperes előadása szerint az iratanyag és a társaság vagyona is kikerült a birtokából, a felett a rendelkezési jogot a társaság tényleges tulajdonosa, egyéb érdekelt gyakorolta. Az alperes nem bizonyította, hogy büntető feljelentést tett ismeretlen tettes ellen, az alperes által benyújtott levél pedig csupán a számviteli beszámolók elfogadását indítványozza 2018. május 28. napján. Az, hogy az elfogadás megvalósult-e, vagy sem, az, hogy a taggyűlés összehívására sor került-e vagy sem, nem bizonyított.

[11] A felperes által hivatkozott időpontban a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet egyértelműen megállapíthatónak tartotta. Rámutatott, a felperes alappal hivatkozott az egyszerűsített bevallás adataira, amely szerint 2015. december 31. napján az adós már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A beszámolóból látható, hogy 2015. évben a forgóeszközök 555.622.000 forintos értékét meghaladták a társaságot terhelő rövid lejáratú kötelezettségek 959.559.000 forint értékben.

[12] Kifejtette, a vezető tisztségviselő kötelezettsége, hogy ha a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennáll, vagy a fizetéseképtelenséget észleli vagy látja, vagy tőle elvárható

gondossággal látnia kellene, hogy a társaság esedékességgel nem lesz képes a fennálló követeléseket kielégíteni, és a társaság további működése nem tartható fenn, akkor gondoskodnia kell a társaság gazdasági életből való kivezetéséről, hiszen ekkor már az elsődleges feladata a hitelezői érdekek figyelembevétele, és a további hitelezői veszteségek elkerülése. Az alperes nem mentesülhet a helytállási kötelezettsége alól arra tekintettel, hogy nem ő irányította ténylegesen a egyéb2-t, hanem – előadása szerint – egyéb érdekelt1 látta el az ügyvezetői tevékenységet. Ez az alperesi előadás nem bizonyított annak ellenére sem, hogy a tulajdonosi láncolat alapján megállapítható, a végső tulajdonos az adóst tulajdonló kft. mögött egyéb érdekelt1. Amennyiben egyéb érdekelt1 árnyékdirektor volt a cég vonatkozásában, az a vezető tisztségviselőt nem mentesíti, önmagában csak egyéb érdekelt1 esetleges helytállási felelősségének lehetőségét veti fel. Ha az alperes úgy látta, hogy nem tud együttműködni a cég tulajdonosával, úgy a taggyűlés összehívása mellett a tisztségéről le kellett volna mondania, ilyet azonban nem tett. Az az alperesi állítás sem bizonyítékkal alátámasztott, hogy ténylegesen a tulajdonossal megromlott a viszonya, illetve az nem fogadta el az éves beszámolót. Az éves beszámoló benyújtásának kötelezettsége a felszámolás alá került adós gazdasági társaság költségén az alperest terhelte, melynek ő nem tett eleget, így a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségének sem tett eleget.

A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében a bizonyítási teher nem fordul át a teljes törvényi tényállás tekintetében, hanem ha nem teljesíti a vezető tisztségviselő a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségét, akkor neki kell bizonyítani azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezetői tevékenysége alatt következett be, vagy ha már ilyen fennállt, akkor a vezetői feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket is figyelembe vette. Ennek a kötelezettségének az alperes nem tudott eleget tenni. Arra hivatkozott, hogy a társaság vagyontárgyai kikerültek a birtokából, és azt a korábbi tulajdonos értékesítette. E vonatkozásban azonban semmilyen bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

[13] A törvényszék vizsgálta a vagyonsökkenés megvalósulását is. Rámutatott, a Cstv. 3. § e) pontja értelmében a gazdálkodó szervezet vagyona az, ami a gazdálkodó szervezetre vonatkozó számviteli jogszabályok alapján befektetett eszköznek vagy forgóeszköznek minősül. A korábbi éves beszámoló értelmében volt befektetési eszköze a gazdasági társaságnak, és ezzel a számviteli törvény szerinti vagyonnal az alperes nem számolt el a felszámoló felé. Nem bizonyított, hogy átadta a felperes érdekében valamennyi nyilvántartott vagyontárgyat, vagy esetleg intézkedést tett volna az állítása szerint a társaság birtokából kikerült vagyontárgyak visszavétele tárgyában. Mindezek alapján – a Pécsi Ítéltábla Gf.V.40.016/2019/4. számú, a BDT 2020. 4121. számon közzétett határozatában foglaltakra is tekintettel –, mivel az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségének, ezért a vagyonsökkenés és az alperesi magatartás közötti ok-okozati összefüggést is vélelmezni kell, így az alperes alappal kimenteni magát nem tudta.

[14] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte.

Az ítéltábla felülbírálati jogkörének gyakorlását e kérelem tekintetében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdésének a), c) és d) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítélete anyagi jognak való megfelelésége körében kérte, mely szerint az anyagi jogi felülbírálat során a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól

eltérő jogi következtetést vonhat le, a megállapított tényeket másként minősítheti, a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítheti, és ennek alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti, jogszabálysértés megállapítása nélkül is felülmérlegelheti az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését.

Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte. E kérelem tekintetében a felülbírálati jogkör gyakorlását a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján kérte, mely szerint a másodfokú bíróság felülbírálhatja az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét.

A fellebbezési tárgyaláson az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet is előterjesztett, hivatkozással arra, hogy 2020 februárjában egyéb érdekeltől az adós vagyonának elidegenítésére hivatkozással sikkasztás miatt feljelentette, ismeretei szerint a nyomozás folyamatban van. Álláspontja szerint amennyiben büntetőügyben a felelősséget megállapítják, az kihatással lehet az alperes felelősségére is.

[15] Fellebbezésének indokolásában kifejtette, az alperes ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése azért nem alkalmazható vele szemben, mert annak feltétele a felróhatóság az éves beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettség vonatkozásában, vagy pedig a beszámolókéészítési, irat- és vagyonátadási vagy tájékoztatási kötelezettség tekintetében. Az alperes e kötelezettségének neki fel nem róhatóan nem tett eleget, tekintettel arra, hogy a társaság teljes iratanyaga a társaság tényleges tulajdonosa, egyéb érdekeltől birtokában van, akivel azonban alperes viszonya olyannyira megromlott, hogy míg alperes kórházi kezelés alatt állt mentális betegségéből adódóan, addig egyéb érdekeltől a társaság összes fellelhető iratát elvitte és elzárta azokat alperes elől. Ezen túlmenően a beszámoló jóváhagyása a legfőbb szerv feladata, ezért az alperes az ő közreműködése hiányában – neki fel nem róhatóan – nem képes eleget tenni a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének. Hivatkozott arra, hogy az adósnak a vizsgált időszakban egyszemélyi tulajdonosa volt, melyre figyelemmel a taggyűlés összehívására nem kerülhetett sor, hiszen az egyszemélyi tulajdonos (alapító) alapítói határozattal hozza meg a társaságot érintő döntéseit. Amennyiben viszont az alapító annak ellenére sem tesz eleget e kötelezettségének, hogy az ügyvezető a beszámolót elkészíttette és megküldte részére, úgy az nem róható az ügyvezető terhére, hiszen annak a magatartása lehet felróható, aki nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Alperes minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy kötelezettségének eleget tegyen, abban egyértelműen a tulajdonos rosszhiszemű magatartása akadályozta meg, így a felróhatóság vele szemben nem állapítható meg.

[16] Vitatta, hogy az alperes 2015. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ezzel szemben arra hivatkozott, hogy 2015. évtől kezdődően a társaság rövid lejáratú kötelezettségei folyamatosan csökkentek, forgóeszköz állománya pedig még 2017. évben is növekedést mutatott. Ezen felül a társaság 2014. és 2016. között Európai Unió pályázat alapján támogatásban részesült, a folyósítás feltétele pedig az önerő megléte és a biztosítékadás volt, melyeknek a társaság eleget tett. Erre figyelemmel 2016. év során a társaság biztosan nem volt fizetéseképtelen helyzetben. Mellékelte továbbá a Felperes1 által 2018. augusztus 21. napján kiállított adófolyószámlát annak igazolására, hogy ezen a napon a

társaságnak 95.809.000 forint áfa túlfizetése volt, ezzel szemben mindössze 9.393.410 forint tartozása állt fenn más adónemekből, tehát a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2018. évben sem állapítható meg.

[17] Kifejtette, a fizetéseképtelenség megállapítása szakkérdés, erre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak az anyagi pervezetés körében kötelezettsége lett volna felhívni a felek figyelmét arra, hogy e tény megállapítására szakértői bizonyításra van lehetőség. A Pp. 237. § (2) bekezdése alapján ugyanis, ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli, a bíróság az (1) bekezdésben foglaltakon túl tájékoztatja a feleket a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének a következményéről is. Tekintettel arra, hogy a törvényszék e tájékoztatást elmulasztotta, megsértette a Pp. 237. § (4) bekezdését, amely szerint a bíróság az (1)-(3) bekezdésben meghatározott esetekben az ügy körülményeitől függően a félhez intézett kérdéssel, nyilatkozattételre felhívással, illetve tájékoztatással járul hozzá ahhoz, hogy a felek eljárási kötelezettségeiket teljesíthessék. A törvényszék az anyagi pervezetés körében jogszabályellenesen járt el, melyre tekintettel az ítélet hatályon kívül helyezésének és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezésének van helye.

[18] Vitatta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, mely az alperes terhére rója, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben nem tett eleget az iránti kötelezettségének, hogy a társaság működtetése kapcsán elsődlegesen a hitelezők érdekeit vegye figyelembe. Előadta, már az ellenkérelmében hivatkozott arra, hogy indokolatlan mértékű kockázatot a társaság nevében nem vállalt, tartozást nem engedett el, nem vállalt újabb kötelezettséget, nem adott kölcsön a társaság vagyona terhére. Ezzel szemben éppen a hitelezők védelme érdekében a munkavállalói munkaszerződéseket megszüntette, a felszámoló részére a birtokában lévő iratokat átadta, minden megkeresésre érdemben válaszolt, megjelent, nyilatkozatot tett, minden felhívásra tájékoztatást adott. Mindent megtett annak érdekében, hogy a társaság esetleges fizetéseképtelensége esetén a hitelezői érdekeket ne veszélyeztesse, e körben maradéktalanul, körültekintően járt el.

[19] Hivatkozott arra is, hogy a bizonyítékok értékelése során a törvényszék megsértette a Pp. 279. § (1) bekezdését, amely szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és a perben tanúsított magatartásának, valamint a megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[20] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. A törvényszék ítéletét megalapozottnak tartotta.

Álláspontja szerint tévesen hivatkozik alperes a felróhatóság hiányára, mivel nem tudta magát kimenteni a felelősség alól. Hivatkozott ugyan arra, hogy az adós iratanyaga és vagyontárgyai kikerültek a birtokából, azok egyéb érdekelt birtokába kerültek, aki a vagyontárgyakat

értékesítette, azonban a taggyűlés összehívására tett kísérletet, a egyéb érdekelt1 magatartása okán tett büntető feljelentés tényét és a vagyontárgyak értékesítésének tényét alperes az elsőfokú eljárás során nem bizonyította, erre vonatkozó bizonyítási indítványt nem ajánlott fel. Miután az adós tulajdonosa és az alperes egymástól különböző személy, ezért is kötelessége lett volna alperesnek ügyvezetői minőségében az adós társaság legfőbb szervét összehívni. Egyetértett az elsőfokú ítéletnek azzal a megállapításával, hogy nem mentesíti a vezetőt az árnyékdirektor léte.

[21] Arra is rámutatott, tévesen hivatkozik az alperes arra, hogy az adós társaság esetében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet még 2018. évben sem állapítható meg. A felperes a saját nyilvántartásából származó okiratot csatolt, mellyel azt kívánta igazolni, hogy az adósnak 2018. augusztus 21. napján mindösszesen 49.481.410 forint összegű adótartozása állt fenn.

Felhívta a figyelmet arra, hogy a bíróságok a hasonló tárgyú perek elsőpró többségében e kérdésben nem rendelnek ki szakértőt, amelynek kezdeményezésére alperesnek egyébként lett volna lehetősége az elsőfokú eljárás perfelvételi szakaszában. Alperes azonban a megszűnt jogi képviselét követően még új jogi képviselőről sem gondoskodott, jóllehet az elsőfokú bíróság még a rászorultság alapján igénybe vehető lehetőségeiről is tájékoztatta.

[22] Az elsőfokú eljárás adatai alapján az ítéltábla azzal egészíti ki a törvényszék által megállapított tényállást, hogy a felperes által csatolt Egyszerűsített Éves Beszámoló Mérlegek adatai szerint az adós 2016. évben 1.522.869.000 forint összes eszközállománnyal rendelkezett, melyből 1.244.601.000 forint volt a tárgyi eszközök, 271.210.000 forint a forgóeszközök értéke, rövidlejáratú kötelezettségeit 800.782.000 forint összegben tartotta nyilván. 2017. évben 1.423.329.000 forint összes eszközállománnyal rendelkezett, melyből 926.079.000 forint volt a tárgyi eszközök, 490.192.000 forint a forgóeszközök értéke, rövidlejáratú kötelezettségeit 650.846.000 forint összegben tartotta nyilván.

A 2020. március 2-i felszámolási zárójelentés adatai szerint az alperes az iratok átadása iránti kötelezettségének részben, beszámolókészítési kötelezettségének egyáltalán nem tett eleget, a felszámoló az adós iratanyagának hiánya okán kezdeményezte az egyszerűsített felszámolást. A felszámoló az alperestől szerzett tudomást az adós egy vagyontárgyáról, egy ércdúsító berendezésről, melyet 2.830.000 forintért értékesített. A felszámolás során egyéb vagyonelem nem került elő, egyéb bevétel nem keletkezett. A felszámoló három hitelező igényét, összesen 1.168.259.757 forint összegben vette nyilvántartásba.

[23] A fellebbezés az alábbiakra tekintettel alaptalan.

[24] A fenti kiegészítéssel a törvényszék helytállóan állapította meg a tényállást, az ítéltábla egyetért a releváns tényállásból levont, az alperes felelőségének megállapítását eredményező jogkövetkeztetéseivel és a lényegét tekintve azok indokolásával is. Azt nem

ismétli meg, csupán a fellebbezési kérelemben és ellenkérelemben foglaltakra tekintettel egészíti ki.

[25] Az alperes felfüggesztés iránti kérelmére az ítéltábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a Pp. 123. § (1) bekezdése szerint a bíróság a peres eljárást akkor függesztheti fel, ha a per eldöntése olyan kérdés előzetes elbírálásától függ, amelynek tárgyában az eljárás büntetőbíróság vagy közigazgatási hatóság hatáskörébe tartozik. Az alperes – szóbeli előadásának alátámasztása nélkül – a egyéb érdekelt1dal szemben sikkasztás miatt folyamatban lévő nyomozásra hivatkozott. egyéb érdekelt1 büntetőjogi felelőssége azonban a jelen pernek nem előkérdése, az alperes kártérítési felelősségének megállapítása nem függ a büntetőjogi felelősség elbírálásától. Az ítéltábla ezért nem adott helyt az eljárás felfüggesztése iránti kérelemnek.

[26] Az ítéltábla leszögezi, hogy a Pp. 373. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna. A (3) bekezdés szerint a fél akkor terjeszthet elő új bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítási eszközt, ha az a (2) bekezdés szerinti tény bizonyítására, vagy a keresete, ellenkérelme alapjául korábban hivatkozott tény bizonyítására szolgál, feltéve, hogy az önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására vagy keletkezett. Az alperes nem hivatkozott arra, hogy a fellebbezéséhez mellékelt 2018. augusztus 21-én kelt okirat az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására, ezért annak értékelésére és figyelembevételére a Pp. 373. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel lehetőség nem volt.

[27] Rögzíti az ítéltábla azt is, hogy a felperes keresetében a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének alkalmazását megalapozó körülményként egyrészt a 2018. évi és a 2019. törtévi beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, másrészt a felszámoló irányába történő, a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti beszámolókéészítési, irat- és vagyonátadási, tájékoztatási kötelezettség elmulasztására hivatkozott. Az alperes a mulasztásának tényét nem vitatta, a felróhatóság hiányát állította. A törvényszék helytállóan emelte ki, hogy ebben a körben az alperest terhelte a bizonyítás kötelezettsége, az alperes azonban csak állította, hogy az iratanyag és a társaság vagyona is kikerült a birtokából, azok felett ténylegesen egyéb érdekelt1 rendelkezett, és ez akadályozta őt a beszámolási, iratátadási kötelezettségei teljesítésében. Ezzel kapcsolatos állításait azonban semmivel nem támasztotta alá, ebben a körben bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Rámutat az ítéltábla, önmagában az a körülmény, hogy 2017 őszén az alperes kórházi kezelés alatt állt, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az adós iratanyagát és vagyontárgyait tőle elvonták. Ezért helytállóan ítélte úgy a törvényszék, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, így az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Egyetértett az ítéltábla azzal is, az alperes csupán hangoztatta, de nem bizonyította, hogy a

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[28] A Ptk. 3:189. § (1) bekezdés c) pontja szerint az ügyvezető késedelem nélkül köteles összehívni a taggyűlést vagy annak ülés tartása nélküli döntéshozatalát kezdeményezni a szükséges intézkedések megtétele céljából, ha tudomására jut, hogy a társaságot fizetéseképtelenség fenyegeti. Mivel az adós egyszemélyes társaság volt, így az alperesnek az alapító döntését kellett volna kezdeményeznie. A (2) bekezdés szerint ugyanis az (1) bekezdésben megjelölt esetekben a tagoknak határozniuk kell pótbefizetés előírásáról, a törzstőke mértékét elérő saját tőke más módon való biztosításáról vagy a törzstőke leszállításáról; mindezek hiányában a társaság átalakulását, egyesülését, szétválását vagy jogutód nélküli megszüntetését kell elhatározni. Amennyiben az adós alapítója a (2) bekezdés szerinti kötelezettségeinek nem tesz eleget, úgy a törvényes működés kikényszerítésére az alperesnek lehetősége lett volna a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 72.-77. §-aiban foglaltak szerint törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezni. Az alperes azonban a Ptk.-ban foglalt kötelezettségének nem tett eleget, a Ctv. szerinti jogával nem élt, így az arra való hivatkozása és az abban a körben előadott védekezése, hogy a vezetői feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette, súlytalan volt.

[29] Alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróságot az anyagi pervezetés körében mulasztás terhelné azért, mert nem hívta fel a felek figyelmét arra, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet körében szakértői bizonyításra van lehetőség. A Pp. 317. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint a bíróság felhívja a fél figyelmét, ha szakértő alkalmazása szükséges. Az ítéltábla egyetértett a törvényszékkal abban, hogy a 2015. évi 555.622.000 forint értékű forgóeszköz és 959.559.000 forint értékű rövidlejáratú kötelezettség állomány alapján a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet egyértelműen megállapíthatónak tartotta, ilyen adatok mellett szakértői bizonyítás nem volt szükséges. A fentiekben kiegészített tényállás szerint 2016. és 2017. évben is folyamatosan fennállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, mert a rövidlejáratú kötelezettségek mindkét évben jelentősen meghaladták a forgóeszközök értékét. Ezért az alperesnek az az érvelése sem tette szükségessé a szakértői bizonyítást, mely szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet legalább a felszámolási eljárás megindításáig nem állt fenn.

[30] Nem helytálló alperesnek a hivatkozása arra sem, hogy az anyagi pervezetés körében a Pp. 237. § (1)-(4) bekezdéseiben foglaltakra tekintettel terhelné mulasztás a törvényszéket. Az alperes ugyanis a kötelező jogi képviselőről, illetve a jogi képviselő hiányának következményéről történt ismételt kioktatás ellenére sem gondoskodott a megszünt jogi képviselőnek pótlásáról, a 2020. október 16-i első perfelvételi tárgyaláson jogi képviselő nélkül jelent meg, a 2020. november 11-i perfelvételi és érdemi tárgyaláson egyáltalán nem jelent meg, a határozathirdetésre halasztott 2020. december 11-i tárgyaláson ismét jogi képviselő nélkül jelent meg. A Pp. 74. § (1) bekezdése szerint kötelező jogi képviselő esetén a jogi képviselő nélkül eljáró fél perbeli cselekménye és nyilatkozata – ha e törvény a jogi képviselő hiányához más jogkövetkezményt nem fűz – hatálytalan, úgy kell tekinteni, hogy a fél perbeli cselekményt, nyilatkozatot egyáltalán nem tesz. A Pp. 190. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltak szerint a perfelvételi tárgyalás elmulasztását úgy kellett

tekinteni, hogy az alperes az ellenkérelme megalapozásához egyéb perfelvételi nyilatkozatot nem kíván, illetve nem tud tenni, ezért a törvényszék helyesen járt el, amikor a d) pontban foglaltak szerint a perfelvételt lezárta. A tárgyalást elmulasztó, illetve jogi képviseletéről nem gondoskodó alperessel szemben a bíróságot nem terhelte semmiféle anyagi pervezetési kötelezettség.

[31] Mindezekre tekintettel a fellebbezésben felhozottak nem szolgáltak alapul a helytálló elsőfokú ítéletnek sem a megváltoztatására, sem a hatályon kívül helyezésére. Az elsőfokú bíróság ítélete az alkalmazandó anyagi jognak megfelel, a bizonyítékok értékelése a Pp. 279. §-ában foglaltak szerint történt, az nem volt okszerűtlen, a fellebbezésben foglaltak nem tették indokolttá a tényállás módosítását, eltérő jogi következtetés levonását.

[32] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, annak lényegében helytálló indokai alapján a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával – a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel – helybenhagyta.

[33] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés c) pontjában és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű fellebbezési illetéket a Pp. 101. § (1) bekezdése, 102. § (1) bekezdése, 383. § (5) és (6) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2021. április 28.

Dr. Hunyady Mariann s.k.

a tanács elnöke

Dr. Horváth Andrea s.k.

előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.

bíró